

پژوهشنامه عرفان

دوفصلنامه علمی، سال سیزدهم،

شماره بیست و پنجم،

پاییز و زمستان ۱۴۰۰،

صفحات ۲۴۱-۲۴۱

اندازه‌گیری بایستگی وجود پیر و مرشد در طریق سیر و سلوک

محمد میری* / حسن رضانی خراسانی**

چکیده: اهل معرفت در طول تاریخ عرفان اسلامی بر ضرورت وجود شیخ و مرشد برای سالک تأکید کرده‌اند. آن‌ها برای اثبات این نگاه خود، گاهی به آیات و روایات و گاهی به سیره رسول گرامی اسلام^(ص) تمسک جسته و گاهی این مسئله را از باب قاعده عقلی رجوع به اهل خبره لازم دانسته‌اند. از دیگر استدلال‌های ایشان آن است که داشتن استاد موجب سرعت سیر سالک گشته و او را از انحرافات مصونیت می‌بخشد.

با توجه به دو معیار می‌توان اندازه دلالت استدلال‌های فوق را بر بایستگی وجود پیر و مرشد در طریق سیر و سلوک سنجید: اول: آنکه استاد تقسیم می‌شود به استاد خاص و استاد عام. دوم: آنکه عارفان بر ضرورت وجود شیخ برای سالک، میان سالک مبتدی و سالک پیشرفته تفاوت‌هایی قائل‌اند.

با توجه به دو معیار پیش گفته، پیروی از استاد خاص یعنی امام معصوم در همه مراحل سیر و سلوک ضروری است. اما در مورد استاد عام حائز شرایط، دنباله‌روی از او در چارچوب شرع برای سالکی که در مراحل پیشرفته سلوکی است اجتناب‌ناپذیر می‌باشد و اما ابتدای سلوک به‌هیچ‌وجه متوقف بر داشتن چنین استادی نیست.

کلیدواژه‌ها: سیر و سلوک، مرید و مراد، استاد خاص، استاد عام

* استادیار دانشکده معارف و اندیشه اسلامی دانشگاه تهران (نویسنده مسئول) e-mail: m.miri57@ut.ac.ir

** استاد سطح عالی عرفان، حوزه علمیه قم؛ عضو هیئت علمی پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی

e-mail: h.ramazani89@gmail.com

مقاله علمی - پژوهشی است. دریافت مقاله: ۱۳۹۸/۹/۸؛ پذیرش مقاله: ۱۳۹۹/۴/۳

مقدمه:

اندیشه ضرورت سرسپاری سالک به پیر و مرشدی کامل، ریشه در عمق تاریخ عرفان اسلامی دارد. تاجایی که عین القضاات همدانی^۱ و عبدالوهاب شعرانی^۲ این مسئله را اجماعی ارباب حقیقت و عرفان معرفی کرده و بر این باورند که همه بزرگان عرفان بر آن تأکید داشته‌اند. عین القضاات از بایزید بسطامی که از عارفان صدر اول به‌شمار می‌آید چنین نقل می‌کند: «من لم یکن له استاذ فامامه الشیطان» [هر که استادی نداشته باشد، امام و پیشوای او شیطان است] (همدانی، ۱۹۶۲: ۳۰).^۳ چنانکه قشیری از استاد خود ابوعلی دقاق چنین نقل می‌کند: درخت خودرویی که بدون دهقان رست، برگ برآرد و لیکن بار نیارد. مرید خودرایی که استاد ندیده باشد و طریقت سلوک را از او قدم به قدم فرا نگرفته باشد، درحقیقت، هوای خود را پرستیده و هیچ پیشرفتی نخواهد داشت اگر چه خود نمی‌داند.^۴

نویسندگان از اهل معرفت در طول تاریخ سعی کرده‌اند استدلال‌هایی برای اندیشه ضرورت وجود پیر مرشد برای سالک ارائه دهند. پرداختن به این نکته و ترویج آن، کار را به‌جایی رسانده است که در بسیاری از موارد تا سخن از سیر و سلوک به میان می‌آید فوراً این انگاره به ذهن انسان خطور می‌کند که برای سیر و سلوک باید استاد مرشد داشت و بدون آن نمی‌توان در این وادی پرخطر وارد شد. آیا این نگاه، نزد اهل معرفت به نحو مطلق قابل پذیرش است؟

با توجه به اقبال عمومی که نسبت به عرفان و سیر و سلوک در جامعه به‌چشم می‌خورد و با توجه به حساسیت موضوع، ضروری است که به این مبحث بها داده و بیشتر به آن بپردازیم؛ خصوصاً آن که این مسئله دست‌آویز جاهلان از صوفیه برای سوء استفاده از ناآگاهان و به انحراف کشاندن آنان قرار گرفته است.

ازسویی دیگر، ابلیس لعین از پندار توقف شروع در سیر سلوک بر وجود پیر و مرشد، دستاویزی برای بازداشتن علاقه‌مندان به معنویت، از شروع در حرکت، رشد و بالندگی معنوی ساخته است. او با این استدلال شیطانی که: «سیر و سلوک، بدون داشتن استاد مرشد امکان‌پذیر نیست» عدهٔ فروانی از علاقه‌مندان به سیر و سلوک را از قدم نهادن در این وادی نورانی باز داشته است؛ درحالی که چنان‌که خواهد آمد حق آن است که مراحل ابتدایی سلوک الی‌الله، برای همگان روشن بوده و

نکته مبهمی در آن نیست تا برطرف کردن آن نیازی به استاد داشته باشد (مصباح یزدی، ۱۳۸۶: ۳۳۷ نیز ۱۳۸۹: ۲۸).

به‌هرروی، برای داشتن قضاوتی درست در این‌باره نخست باید دلایل این نظریه را با دقت بررسی کرده و سپس مقدار دلالت هر کدام از آن‌ها را با معیارهای صحیح عرفانی بسنجیم.

تعریف «استاد سلوک»

از استاد سلوک با تعبیری همچون شیخ، پیر، مراد، مرشد و... نیز یاد می‌شود. تعریف اجمالی استاد سلوک، چندان دور از ذهن نیست و معمولاً همه، تعریف و تصویری هر چند اجمالی از شیخ مرشد دارند. به‌هرحال نویسندگان از اهل معرفت نیز از ارائه تعریف روشن و تبیین ویژگی‌های او غفلت نکرده‌اند. عبدالرزاق کاشانی، شیخ را به انسانی که جامع علم شریعت و طریقت و حقیقت است تعریف می‌کند. براین‌اساس، شیخ، عالم ربانی و مربی و هدایت‌گر و کمک‌کننده به اهل سلوک است. چنین پیری، به علم لدنی پروردگار وصل بوده و شیوه به‌کارگیری طبّ معنوی و روحانی را به‌خوبی می‌داند. شیخ، طبیب معنوی ارواح سالکان است و به خاطر آگاهی که خداوند به او عنایت کرده، دارو و درمان مشکلات سلوکی سالکان و مریدان، پیش اوست (کاشانی، ۱۴۲۶، ج ۲: ۴۴۹-۴۵۰).^۵ بنابراین در یک کلام، استاد سلوک به کسی گفته می‌شود که به همه آنچه که سالک در روال تربیت یافتن، سلوک و مکاشفاتش نیاز دارد احاطه داشته باشد. «إن الشیخ عبارة عن جمع جمیع ما یحتاج إلیه المرید السالک فی حال تربیته و سلوکه و کشفه» (ابن عربی، بی‌تا، ج ۲: ۳۶۵).^۶

چرایی نیاز سالک به استاد مرشد

با مراجعه به آثار عارفان دلایل و استدلال‌های متعددی را می‌توان بر ضرورت وجود پیر و استاد برای سالک مشاهده کرد. مهم‌ترین استدلال‌های آن‌ها که بیشتر مورد توجه قرار گرفته و در نوشته‌های ارباب سلوک و معرفت تکرار شده است در شش دلیل خلاصه می‌شود که در ادامه، نگاهی به این استدلال‌ها داشته و د نهایت، به ارزیابی آن‌ها خواهیم پرداخت.

دلیل اول: تمسک به آیات و روایات

عارفان برای اثبات ادعای ضرورت وجود مرشد برای سالک به آیات و روایات متعددی تمسک جسته‌اند که جهت پرهیز از تطویل، تنها فهرستی از آن‌ها را اشاره‌وار ذکر می‌کنیم:

۱. آیات مربوط به موسی^(ع) و خضر (نجم رازی دایه، ۱۳۷۹: ۲۲۷؛ حمویه جویی، ۱۳۸۳: ۳۰۳؛

همدانی، ۱۳۸۷: ج ۱، ۳۴۷ و ۳۵۵؛ حسن‌زاده آملی، ۱۳۷۹: ۱۰۰).

۲. آیه «فَسْئَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ» (نحل: ۴۳)، (بحرالعلوم، ۱۴۱۵: ۱۶۶).

۳. به حدیث نبوی «من مات بغير إمام مات ميتة جاهلیة» استدلال کرده‌اند (همدانی، ۱۹۶۲: ۱۰).

۴. روایت نبوی «الشیخ فی قومه کالنبی فی امتّه»^۷ (نجم رازی دایه، ۱۳۷۹: ۲۲۶؛ همدانی، ۱۳۸۷: ج ۱، ۳۴۸).

۵. «يَخْرُجُ أَحَدُكُمْ فَرَأْسُخَ قَيْطَلْبُ لِنَفْسِهِ ذَلِيلًا وَ أَنْتَ بِطَرِيقِ السَّمَاءِ أَجْهَلُ مِنْكَ بِطَرِيقِ الْأَرْضِ فَاطْلُبْ لِنَفْسِكَ ذَلِيلًا» (کلینی، ۱۴۰۷: ج ۱، ۱۸۴). (همدانی، ۱۳۸۷: ج ۱، ۳۴۷).

۶. «لَمَجْلِسٌ أَجْلِسُهُ إِلَى مَنْ أَتَقُّ بِهِ أَوْتَقُّ فِي نَفْسِي مِنْ عَمَلِ سَنَةٍ» (همدانی، ۱۳۸۷: ج ۱، ۳۴۹).

۷. «رَحِمَ اللَّهُ امْرَأً سَمِعَ حُكْمًا فَوَعَى وَ دُعَى إِلَى رَشَادٍ فَدَنَا وَ أَخَذَ بِحُجْرَةٍ هَادٍ فَفَجَا (شریف الرضی، ۱۴۱۴: ۱۰۳)». (همدانی، ۱۳۸۷: ج ۱، ۳۵۳).^۸ «هَلَكُ مِنْ لَيْسَ لَهُ حَكِيمٌ يَرْشُدُهُ (اربلی، ۱۳۸۱: ج ۲، ۱۱۳)». (طباطبایی تهرانی، ۱۴۱۵: ۱۲۵).

۸. «وَ أَنْتُمْ أَكْثَرُ النَّاسِ مُصِيبَةً لِمَا غُلِبْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ مَنَازِلِ الْعُلَمَاءِ لَوْ كُنْتُمْ تَشْعُرُونَ ذَلِكَ بِأَنَّ مَجَارِيَ الْأُمُورِ وَ الْأَحْكَامِ عَلَى أَيْدِي الْعُلَمَاءِ بِاللَّهِ الْأُمْنَاءِ عَلَى حَلَالِهِ وَ حَرَامِهِ (ابن‌شعبه حرانی، ۱۴۰۴: ۲۳۸)». (طباطبایی تهرانی، ۱۴۱۵: ۱۲۵).

روایاتی که عارفان به آن‌ها استناد کرده‌اند بیش از موارد فوق است. تا جایی که علامه تهرانی ضمن نقل برخی احادیث،^۹ روایات وارده در این مسئله را بی‌شمار و به گونه‌ای، متواتر دانسته‌اند (طباطبایی تهرانی، ۱۴۱۵: ۱۲۴). البته همان‌گونه که ایشان فرموده‌اند نمونه‌های فراوانی از این‌دست از روایات را می‌توان در جوامع روایی پیدا کرد، اما همه سخن در مقدار دلالت چنین روایاتی بر مدعا (یعنی ضرورت وجود شیخ برای سالک) است. به نظر می‌رسد هیچ‌کدام از آن‌ها صراحتی بر مدعا

نداشته باشند هر چند هیچ کدام از آن‌ها بیگانه از اصل مبحث هم نیستند. به دیگر سخن، روایات فوق برای سفارش سالک به داشتن پیر و مرشد صادر نشده‌اند بلکه هر کدام از آن‌ها معنای عامی دارد که از جهت عموم خود، به گونه‌ای، شامل این مورد هم می‌شود.

دلیل دوم: تمسک به سیره رسول اکرم

برخی از مشایخ عرفان برای اثبات ضرورت وجود پیر مرشد برای سالک به سیره رسول اکرم (ص) تمسک جسته‌اند. برای نمونه روزبهان بقلی تأکید می‌کند که اگر تعلیم در این مسیر لازم نمی‌بود پیامبر اکرم خود را مشغول به آموزش اصحابشان نمی‌کردند. پس همان گونه که اصحاب پیامبر، علم را از معدن آن یعنی شخص پیامبر اکرم فراگرفتند در دوره‌های بعدی نیز سالکان باید از استقلال به عقل خود پرهیز داشته و بلکه خدمت شیخ رسیده و راه را از او فراگیرند (بقلی شیرازی، ۱۴۲۸: ۲۵۷. همچنین رک حقی بروسوی، بی تا، ج ۹: ۲۳). شهاب‌الدین سهروردی نیز در همین راستا ضمن اشاره به سیره رسول گرامی اسلام (ص) در تأدیب و آموزش اصحابشان تأکید می‌کند که اسوه حسنه ما در سنت مراجعه سالک به استاد، شخص نبی اکرم است. پس همان گونه که اصحاب، همه آداب، حتی آداب تخلی را از رسول اکرم فراگرفتند سالک نیز باید پیروی از شیخ را سرلوحه کار خود قرار دهد (سهروردی، ۱۴۲۷، ج ۱: ۱۰۹).

الباب الحادی و الخمسون فی آداب المرید مع الشیخ: أدب المریدین مع الشیوخ عند الصوفیة من مهام الآداب، و للقوم فی ذلك اقتداء برسول الله صلی الله علیه و سلم و أصحابه (سهروردی، ۱۴۲۷، ج ۲: ۴۴۴).

دلیل سوم: اصل عقلی رجوع به اهل خبره (ضرورت رجوع جاهل به دانا)

در همه جای عالم، مردم برای انجام کاری که در آن مهارت کافی ندارند به کسی که استاد آن فن باشد مراجعه می‌کنند؛ چنان که بیماری که تخصص لازم در پزشکی ندارد جهت مداوای خود به پزشک مراجعه می‌کند. رجوع سالک به استاد مرشد هم از همین قبیل است (حمویه جوینی، ۱۳۸۳: ۳۰۶؛ ابن عربی، بی تا، ج ۲: ۳۱۳؛ شعرانی، ۱۴۲۶: ۱۰؛ امام خمینی، ۱۳۸۷: ۴۰۳). سالک، چون آشنای به راه و چاه مسیری که در پیش گرفته است نیست به ناچار باید از استاد کاملی که این مسیر را پیش از او پیموده و راه و چاه آن را به خوبی می‌داند مراجعه کند.^{۱۰}

به گفته امام خمینی همان گونه که یادگیری هر علم و یا صنعتی، متوقف بر یادگیری از استاد آن فن می باشد، سیر و سلوک نیز بدون داشتن استاد امکان پذیر نیست.

در زمینه تهذیب و تزکیه نفس و اصلاح اخلاق برنامه تنظیم کنید؛ استاد اخلاق برای خود معین نماید؛ جلسه وعظ و خطابه، پند و نصیحت تشکیل دهید. خودرو نمی توان مهذب شد... چطور شد علم فقه و اصول به مدرّس نیاز دارد، درس و بحث می خواهد، برای هر علم و صنعتی در دنیا استاد و مدرّس لازم است، کسی خودرو و خودسر در رشته ای متخصص نمی گردد، فقیه و عالم نمی شود، لیکن علوم معنوی و اخلاقی، که هدف بعثت انبیا و از لطیف ترین و دقیق ترین علوم است، به تعلیم و تعلم نیازی ندارد و خودرو و بدون معلم حاصل می گردد؟! (امام خمینی، ۱۳۸۷: الف: ۲۳).

اهل معرفت برپایه این استدلال به تمثیلات روشن کننده ای اشاره داشته اند. آن ها سالک را تشبیه می کنند به مسافری که راه را بلد نیست و برای رسیدن به مقصد، به دنبال انسان راه بلد به راه می افتد (صدر المتألهین، بی تا: ۵۵. همچنین رک بحرالعلوم، ۱۴۱۵: ۱۲۳) و به ورزشکاری که برای پیشرفت و پیمودن مراتب قهرمانی، به استاد آن فن مراجعه می کند (مصباح یزدی، ۱۳۸۶: ۳۴۲-۳۴۱) و به شخص تازه کاری که هوای فراگیری اموری همچون طبابت، تجارت، بنایی و یا خوش نویسی را در سر می پروراند (شیروانی، ۱۳۸۵: ۲۹۱-۲۹۲) به یقین، ظرافت ها، حساسیت ها و پیچ و خم هایی که در مسیر تهذیب نفس وجود دارد کمتر و کوچک تر از امور مذکور نیست. و همه به یقین می دانند که فراگیری این امور بدون داشتن استاد پخته و ماهر در آن فن امکان پذیر نیست.

مولوی نیز این نکته را با زبان شعر، به خوبی بیان داشته است:

هر که تازد سوی کعبه بی دلیل همچو این سر گشتگان گردد ذلیل
هر که گیرد پیشه بی اوستا ریش خندی شد به شهر و روستا
(مثنوی، دفتر ۳: ابیات ۵۹۰-۵۸۹)

پیش از مولوی، سعدالدین حموی نیز به همین تمثیل اشاره داشته است (حمویه جوبنی، ۱۳۸۳: ۳۰۴). افزون بر ضرورت عقلی رجوع جاهل به دانا و اهل خبره، که اصلی حاکم بر همه ساحت های زندگی بشری است، به این نکته نیز حتماً باید توجه داشت که درخصوص طریقت سیر و سلوک، ظرافت ها و حساسیت های ویژه ای هست که ضرورت فوق را دوچندان می کند. در اینجا به برخی از آن ها اشاره می کنیم:

۱. سالک در مسیر سلوکی خود، درواقع با بخش‌هایی از مراتب ناشناخته و ماورائی وجود خود، همچون نفس، روح، قلب و... سر و کار دارد. دست‌یابی به کمالات عرفانی تنها با تنظیم دقیق حالات درونی سالک، امکان‌پذیر است و آن هم جز به‌دست استاد کامل اهل خُبرت و معرفت، که آشنا با عوالم غیبی و مؤید به تأیید الهی باشد صورت‌پذیر نیست (طباطبایی، بی‌تا: ۲۵۳-۲۵۲؛ بحر العلوم، ۱۴۱۵: ۱۲۳).

۲. سالک در مراحل تکاملی خود کم‌کم پایش به عالم غیب باز می‌شود. سالکی که تازه به عالم غیب راه یافته مانند کسی است که بدون آشنایی کافی، به کشوری بیگانه قدم گذاشته باشد. چنین کسی با قوانین و حتی زبان آن‌ها ناآشنا خواهد بود. سالک هم در اولین تجربه‌های خود از عوالم غیب، اگر استادی نداشته باشد سر در گم خواهد بود. احوال و مکاشفات و واردات شیطانی و نفسانی و رحمانی را نمی‌تواند از هم تشخیص دهد و چه‌بسا از ادامه سلوک محروم بماند. از این‌رو نیازمند پیر و مرشدی است که قوانین و زبان عالم غیب را به‌خوبی بداند و آن‌ها را به او تعلیم نماید (نجم رازی دایه، ۱۳۷۹: ۲۳۲-۲۳۱ و نراقی، ۱۳۸۷: ۴۹۸-۴۹۷).

۳. اگر انسان در سلوک خود تندروی کند و به نفس خود زیاده از حد، فشار بیاورد، نفس سرکشی می‌کند؛ مهار را از دست انسان خارج کرده، او را به زمین می‌زند. یکی از دلایلی هم که گفته‌اند در این راه باید به استاد و راهنما مراجعه کرد همین جهت است. انسان ممکن است با خواندن برخی روایات و کتب و دستورات عرفانی و اخلاقی تحت تأثیر قرار بگیرد و مثلاً، بخواهد هر شب تا صبح بیدار بماند، یا بیشتر ساعات شب را به عبادت پردازد، و از آن طرف، روز به کارهای ضروری خود نمی‌رسد، یا ضعف اعصاب می‌گیرد و بیمار می‌شود و خلاصه، هم از دنیا و هم از آخرت باز می‌ماند. بنابراین اگر سالک بخواهد برای خود ریاضتی فراتر از حد معمول، تعریف کند، برای آنکه دچار افراط و یا تفریط نشود باید زیر نظر استاد قرار داشته باشد (مصباح یزدی، ۱۳۸۵: ۳۳). از این‌رو ابن عربی پس از آنکه فوائد فراوان گرسنگی کشیدن را برای سالک برمی‌شمارد در ادامه، به خطرات جدی افراط در گرسنگی از قبیل گرفتاری در برخی هوس‌ها و زوال

عقل و تباهی مزاج و سلامتی اشاره کرده و چنین نتیجه می‌گیرد که سالک، گرسنگی مطلوب و بدون هرگونه زیاده‌روی را تنها زیر نظر استاد می‌تواند داشته باشد. و اما تا زمانی که دسترسی به استاد ندارد به او توصیه می‌شود که کم‌خوری را فراموش نکند و در حد توان روزه بگیرد (ابن عربی، ۱۳۶۷: ۷).

دلیل چهارم: سرعت در سیر و آشنایی با میان‌بُره‌های سلوک باوجود پیر و مرشد
 سالکی که به تنهایی قدم در راه سلوک گذاشته، مسیری را در پیش‌رو دارد که برایش ناشناخته بوده و وی هیچ آگاهی قبلی از آن ندارد. طبیعی خواهد بود اگر سالک در پیچ و خم‌های این مسیر ناشناخته سرگردان و معطل شود. نجم‌الدین دایه بر این باور است که سالک اگر از استاد مرشد محروم باشد چه بسا سال‌های سال را به سردرگمی، در گذار از یک مقام از مقامات متعدد سلوکی صرف کند.^{۱۱} چنین سالکی در پیمودن راه پر پیچ و خم سلوک از مورچه نیز ضعیف‌تر خواهد بود. هر مور کجا قطع کند این ره را کین ره نه به پای هر کسی بافته‌اند

و بعضی مقامات است درین راه که عبور بر آن بطیران تواند بود، و مبتدی را طیران میسر نشود که او بر مثال بیضه است بمقام مرغی نارسیده، و بمقام مرغی جز بتصرف مرغ نتوان رسید، پس شیخ مرغ صفت است، مرید چون خود را بر پروبال ولایت او بنده مسافت‌های بعید که بعرها به‌خودی‌خود قطع نتوانستی کرد بر شهپر همت شیخ به اندک روزگار قطع کند، و در عالمی که طیران نتوانستی کرد به تبعیت شیخ طیران کند (نجم رازی دایه، ۱۳۷۹: ۲۳۲-۲۳۳. همچنین رک حمویه جونی، ۱۳۸۳: ۳۰۶).^{۱۲}

نجم‌الدین دایه در ادامه داستان سالکی را گوشزد می‌کند که او را در خوارزم مشاهده کرده است. او می‌نویسد که چگونه این سالک دو سال در یک مقام سرگردان بوده و با خون دل خوردن و مجاهده تا سر حد مرگ توانسته از آن عبور کند و بالاخره در طول چهل و پنج سال تحمل سختی‌ها و خون دل‌های فراوان توانسته است این مسیر را پیماید. وی در ادامه می‌افزاید:

این ضعیف این حکایت در خدمت شیخ خویش سلطان طریقت و مقتدای حقیقت
 مجد الدّین بغدادی رضی الله عنه باز گفت. بر لفظ مبارک او رفت که: «هرگز کسی
 قدر مشایخ نشناسد و حق ایشان نتواند گزارد. ما را مریدان هستند که به دو سال داد
 سلوک این راه از مبادی طریقت تا نهایت حقیقت بداده‌اند. و چون بدین مقام

رسیده‌اند به یک روز یا به دو روز ایشان را ازین مقام عبور داده‌ایم که چنان عزیزی بعد از مجاهده چهل و پنج ساله و مجذوبی حق، دو سال درین مقام بمی‌ماند و آن همه رنج می‌بیند.^{۱۳} (نجم رازی دایه، ۱۳۷۹: ۲۳۳-۲۳۴).

بنابراین می‌توان گفت پیر مرشد چشم سالک را به راه و چاه این مسیر چنان روشن می‌کند و زیر پر و بال او را چنان می‌گیرد که سرعت سیر او از سالکی که بدون استاد است بسیار بیشتر خواهد بود به دیگر سخن، او این مسیر را از میان‌برها در زیر چتر استاد پشت سر می‌گذارد. اما بی‌پیر، هر دوروزه راه را صدساله خواهد پیمود.

چنین به نظر می‌رسد که وجود شیخ مرشد از دو جهت موجب سرعت یافتن سیر سالک می‌گردد: نخست آنکه پیر، آشنای به راه و چاه این مسیر است و دنباله‌روی از او سالک را از سرگردانی در راه، رهایی می‌بخشد.^{۱۴} و دوم آنکه شیخ، با قدرت و ولایتی که از جانب خداوند متعال یافته است در سالک تصرف کرده و او را تحت پوشش ولایت خود، در مراتب قرب الهی بالا می‌برد. عارفان این جهت دوم را به گونه‌های متعدد بیان داشته‌اند که نمونه‌ای از آن از مرصاد العباد گذشت. روزبهان بقلی نیز این گونه توضیح می‌دهد که به گفته اهل معرفت فیض، از باطن شیخ به باطن مرید سرایت می‌یابد آن‌چنان که شمع و یا چراغی، شعله خود را از شمع و یا چراغی دیگر دریافت می‌کند. عارفان گفته‌اند: چه بسا مرید با یک نگاه شیخ به او، به مقامی دست می‌یازد که با سال‌ها مجاهدت برای او قابل دست‌رسی نمی‌بود. روزبهان برای آنکه استبعاد مخاطب خود را در مورد تأثیر نگاه پیر به مرید بکاهد به برخی مثال‌ها برای تأثیرگذاری نگاه در انسان تمسک می‌جوید. او به نگاه هولناک و هلاک‌کننده نوعی افعی دهشتناک به انسان که حتی موجب مرگ او می‌شود اشاره کرده و همچنین نگاه کسی که شورچشم است و موجب بیماری و یا حتی مرگ انسان می‌شود را به عنوان نمونه‌هایی از تأثیرگذاری نگاه بر انسان ذکر می‌کند (رک بقلی شیرازی، ۱۴۲۸: ۲۵۸-۲۵۷).

علامه تهرانی نیز تاکید می‌کند (رک تهرانی، ۱۴۲۹: ۴۸۶-۴۸۷) که سید هاشم حداد قدرت لازم برای عهده‌داری مقام دستگیری از سالکان را به خوبی دارا بود. او از چنان توانایی بالایی برخوردار بود که به راحتی سالک مستعد را تحت حمایت خود قرار داده و مشکلات و موانع موجود بر سر راه او را برطرف می‌کرد. برای نمونه، سالکی که به برخی مقامات بالای عرفانی دست یافته بود

برای کمک گرفتن از ایشان برای ادامه راه به ایشان عرض کرد: در مکاشفات، من را به مراحل صعود می دهند که از شدت جلال، تحمل آن برای من سخت بوده و ترس چنان مرا فرا می گیرد که چه بسا مانع ادامه سیر می گردد. ایشان در جواب سالک فرموده بودند: «هیچ خوف نداشته باش، هر جا می خواهند ببرند من با تو هستم [و در طول این مسیر دهشتناک، تو را تحت ولایت و حمایت خود می گیرم]». براین اساس، علامه تهرانی چنین نقل می کند که سید هاشم حداد با اشاره به سینه خود خطاب به سالکان می گفت:

بارها را اینجا بیندازید که من بارکش می باشم. افرادی [که به دروغ، دعوی عرفان و دستگیری از سالکان می کنند] تحمل بار کشیدن را ندارند و بار خودشان را [هم] نمی توانند بکشند، آنگاه جمعی را به دنبال خود می کشند (تهرانی، ۱۴۲۹: ۴۸۶).

به هر روی وجود استاد مرشد خصوصاً در مراحل پیشرفته سلوکی، کار سالک را خیلی راحت تر کرده و به آن سرعت بیشتری می بخشد. چنان که علامه تهرانی در تحلیل این مسئله که چرا عارف بزرگ، آیت الله انصاری همدانی کمتر از شصت سال عمر کردند به عدم دسترسی ایشان در طی مسیر سلوکی خود، به پیر و مرشد اشاره کرده و دلیل کسالت قلبی ایشان را فشارهایی می داند که بر اثر نداشتن استاد، در طول سیر و سلوک خود متحمل شدند (تهرانی، ۱۴۲۹: ۵۳-۵۲). نداشتن استاد برای آیت الله انصاری همدانی مشکلات فراوانی را به بار آورده بود و ایشان با تحمل مشقات فراوان و زحمات طاقت فرسا توانستند از گردنه های نفس گیر سلوک گذر کنند. به همین خاطر است که از ایشان چنین نقل می شود که می فرمودند: «راه، خیلی ساده تر از آن بود که من رفتم» (رضایی تهرانی، ۱۳۹۲: ۲۴۹).

دلیل پنجم: خطر انحراف از مسیر سلوک در صورت نداشتن استاد

قطع این مرحله بی همری خضر مکن ظلماتست بترس از خطر گمراهی
(حافظ، ۱۳۸۵: ۵۴۰)

به باور اهل معرفت، در مراحل و مراتب پیشرفته سلوکی، خطرات مهلکی در کمین سالک نشسته است که لغزش در آن ها، سقوط و حتی کفر وی را نیز ممکن است در پی خود داشته باشد. برای مثال، سعدالدین حموی بر آن است که در مسیر سالک الی الله، دزدان، راه زنان و قطاع طریق،

چنان به کمین نشسته‌اند که بدون حمایت پیر صاحب ولایت، نمی‌توان در این راه پرخطر، جان سالم به در بُرد (حمویه جوینی، ۱۳۸۳: ۳۰۵).

سالک پس از آنکه توانست دل خود را صفا داده و روح خود را از لباس بشریت خارج سازد، پذیرای نور تجلی حق متعال می‌گردد. در این مرحله اگر زیر چتر حمایت شیخ کاملی نباشد بیم آن می‌رود که به ورطه گمراهی افتاده و پندار باطل یافت کمال و وصول به مقصد حقیقی در وی پدید آید.

در چنین ورطه‌ای اگر نه تصرفات ولایت شیخ که صورت لطف حق است دستگیر او شود خوف زوال ایمان باشد، و آفت حلول و اتحاد هم درین مقام توقع توان داشت. پس شیخی کامل واقعه‌شناس باید تا او را بتصرف ولایت ازین پندار بیرون آورد و بیان مقام او کند، و آنچ ما فوق آن مقام است در نظر او آورد و بدان تشویق کند، تا مرید ازین منزله خلاص یابد و دیگر باره روی براه نهد، و آلا برین عقبه چنان بند شود که به هیچ وجه خلاص نتواند یافت (نجم رازی دایه، ۱۳۷۹: ۲۳۱. همچنین رک حمویه جوینی، ۱۳۸۳: ۳۰۶ و نراقی، ۱۳۸۷: ۴۹۷).

با توجه به آنکه در این دست از مراحل پیشرفته سلوکی، احتمال بروز چنین انحرافات خطرناکی وجود دارد، نیاز به دست‌گیری و راهنمایی استادی مجرب و قابل اعتماد یک نیاز مبرم و اساسی است؛ چنان‌که از برخی مشایخ چنین نقل شده است که: «و سمعت الأستاذ أبا علی الدقاق يقول: ...المريد إذا لم يكن له أستاذ يأخذ منه طريقة نفسا نفسا فهو عابد هواه، لا يجد نفاذا» (سالک بدون شیخ، هوای خود را پرستش می‌کند نه خدای خود را) (قشیری، ۱۳۷۴: ۵۴۲) ابوحامد غزالی (بی‌تا: ج ۴، ۱۲۷؛ روزبهان بقلی، ۱۴۲۸: ۲۹۲)، سعید الدین فرغانی (۱۴۲۸، ج ۱: ۱۲۲)، فیض کاشانی (۱۴۱۷، ج ۶: ۳۴۳)، ملا محمد مهدی نراقی (بی‌تا، ج ۳: ۲۸) و سید بحر العلوم (۱۴۱۵: ۱۸۵) به همین دلیل تمسک جسته و با استاد به آن وجود پیر مرشد را برای سالک ضروری برشمرده‌اند.

خطر مهلک سقوط و لغزش در این مراحل، مانند خطر سقوط از قله کوه است. اگر کسی از قله کوهی سقوط کند تمام بدن و مغزش متلاشی خواهد شد و چیزی از او نخواهد ماند. برخلاف کسی که تنها دو، سه متری از کوه را بالا رفته است. چنین کسی اگر هم بلغزد حداکثر پایش خراشی برداشته و دوباره می‌تواند برخیزد و به راه ادامه دهد. به همین ترتیب هرچه از دامنه کوه

بیشتر فاصله بگیرد و بالاتر رود، آسیب‌های ناشی از سقوط، جدی‌تر و خطرناک‌تر خواهد بود. در سیر و سلوک نیز مسئله به همین صورت است (مصباح یزدی، ۱۳۸۶: ۳۴۳).

صدر المتألهین نیز سالکان را نسبت به این خطر بزرگ هشدار داده و به آن‌ها گوشزد می‌کند که چه بسیارند مریدانی که مشغول ریاضت شدند اما خیالات و پندارهای ناروا بر آن‌ها چیرگی یافت. چنین پندارهایی، رهن آن‌ها از ادامه سلوک شده و آن‌ها را به بطالت و یا حتی اباحی‌گری و درنهایت هلاکت معنوی کشانده است. از این رو است که سرسپاری به شیخ مرشد در این مراحل، ضروری می‌نماید (صدر المتألهین، ۱۳۸۱: ۲۲۷).

به هر روی، دست‌زدن به ریاضت‌های طاقت‌فرسا و شاق بدون داشتن مرشد دانا به هیچ وجه توصیه نمی‌شود و بلکه می‌تواند خطرات بسیار جدی به بار آورد. چنان‌که علامه تهرانی یکی از مهم‌ترین دلایل انحراف فکری شیخ احمد احسائی را همین امر دانسته است (تهرانی، ۱۴۲۶، ج ۳: ۳۶۲).

دلیل ششم: تلقین ذکر حقیقی از سوی استاد

از سویی «ذکر» و کیفیت و کمیت آن از نقش بسیار کلیدی در مسیر سلوک الی الله برخوردار است و از دیگر سو، این تنها شیخ مرشد است که می‌تواند «ذکر حقیقی» را به سالک تلقین نماید. و اما هر ذکر دیگری که سالک، به تقلید از دیگران و یا شنیده‌هایش به دست آورده باشد «ذکر تقلیدی» خواهد بود. ذکر تقلیدی همانند بذر نارسیده‌ای است که میوه‌ای جز رنج بی‌حاصل و ازدست‌رفتن فرصت‌ها به دنبال خود ندارد؛ و در مقابل، ذکر حقیقی همچون بذر آماده و رسیده‌ای است که به تلقین پیر صاحب ولایت، در زمین دل مرید قرار گرفته و به آب ولایت شیخ و به آفتاب همت او پرورش یابد تا شجره ولایت و شکوفه مکاشفات، در وجود سالک به ثمر نشیند (حمویه جونی، ۱۳۸۳: ۳۰۷ و ۱^۵ نجم رازی دایه، ۱۳۷۹: ۲۷۵؛ همدانی، ۱۳۸۷، ج ۱: ۲۲۳).

ارزیابی دلایل و اندازه‌گیری بایستگی وجود پیر در سیر و سلوک

تا اینجا مهم‌ترین دلایلی که برای بایستگی وجود پیر مرشد برای سالک مطرح شده است بررسی شد. اما پرسشی که در اینجا خودنمایی می‌کند آن است که آیا هر سالکی از ابتدای شروع در سیر و سلوک باید دست در دست پیر و مرشد داشته باشد؟ و به دیگر سخن آیا اگر انسانی به پیر و خضر

راه دست نیافت حق ندارد قدم در وادی سیر و سلوک گذارد؟ و سؤال دیگر آنکه آیا سالک می‌تواند عنان اختیار خود را به هر کسی که ادعای مقام استادی و دستگیری از سالکان دارد بسپارد؟ برای یافتن پاسخ درست، نخست باید به این مطلب بسیار مهم توجه داشته باشیم که پیر و استاد از زاویه‌های متعدد به اقسام گوناگونی تقسیم شده است.^{۱۶} یکی از مهم‌ترین تقسیماتی که برای استاد مطرح است تقسیمی است که سید بحرالعلوم و به پیرو ایشان علامه طباطبایی (تهرانی، ۱۴۱۹: ۱۳۳؛ جوادی آملی، ۱۳۹۱: ۶۹؛ تهرانی، ۱۴۲۷: ۲۳۵) و بسیاری دیگر از عارفان به آن اشاره داشته‌اند. و آن تقسیم استاد به استاد عام و استاد خاص است.

منظور از استاد خاص، شخص نبی اکرم و ائمه معصومین صلوات الله و سلامه علیهم اجمعین است. این بزرگواران به گونه خاص از جانب خداوند متعال به مقام ارشاد و هدایت خلق منصوب شده‌اند و اما منظور از استاد عام، پیر و مرشدی است که دارای شرایط ارشاد و دستگیری سالکان هست ولی نصّ خاصی بر وجوب اطاعت از وی وارد نشده است.

توجه به این مهم، یعنی تقسیم پیر و مرشد به استاد خاص معصوم و عام غیر معصوم، در تحلیل استدلال‌ها و در اندازه‌گیری میزان ضرورت پیروی سالک از استاد بسیار کارگشا است. دلایلی که برای احتیاج به استاد گذشت در مورد استاد خاص معصوم، کاملاً قابل قبول است. و اما در مورد ضرورت مراجعه سالک به استاد عام، افزون‌بر آنکه در دلالت برخی از دلایل می‌توان تردید کرد^{۱۷} باید توجه داشت که اهل معرفت یک شرط بسیار مهم برای پیروی از شیخ برشمرده‌اند و آن التزام به چارچوب شریعت است. به تصریح اهل معرفت، پیر اگر پای خود را فراتر از شرع بگذارد دیگر صلاحیت پیروی نخواهد داشت.

براین اساس، پیروی از استاد خاص یعنی شخص معصوم علیه السلام برای هر سالکی از ابتدا تا انتهای سلوک، لازم و حتمی است. بلکه دنباله‌روی از استاد معصوم، شرط سلوک است. پیروی از استاد خاص و معصوم، همیشگی، بی‌قید و شرط در همه اوضاع و احوال است.

و سالک را در هیچ حالی چاره‌ای نیست از استاد خاص اگرچه به وطن مقصود رسیده باشد. چه آداب وطن را نیز او می‌آموزد و والی آن مملکت نیز او است ... و آنچه از ارباب سلوک در باب آداب و ارادت خدمت شیخ ذکر کرده‌اند مراد استاد خاص است ... و آنچه اکثر می‌فهمند از توقف سلوک بر شیخ آنست که طلب سلوک

بی‌راهنمایی شیخ و استاد و متابعت او صورت نگیرد؛ و این اگرچه چنین است و لکن مرحله دیگر نیز هست از این بالاتر، چه مراقبت استاد خاص در جمیع احوال... از اهم شرایط و اعظم لوازم است (تهرانی، ۱۴۱۵: ۱۶۸-۱۶۶).

اما پیروی از استاد عام، به این گونه، مطلق و بی‌قید و شرط نیست. اولاً اهل معرفت شرایط بسیار سختی را برای استاد در نظر گرفته‌اند؛ مثلاً سید بحر العلوم و به دنبال ایشان علامه طباطبایی بر این مطلب تأکید می‌ورزند که تنها کسی می‌تواند عهده‌دار مقام استادی و دستگیری از سالکان گردد که به تجلیات ذاتی حق متعال دست یافته باشد (تهرانی، ۱۴۱۵: ۱۶۹-۱۷۱ و ۱۴۱۹: ۱۳۵-۱۳۸) و البته کمتر کسانی از میان عارفان هستند که به چنین مقام والایی راه یافته باشند.

ثانیاً پس از یافتن استاد دارای شرایط، سالک نباید از نظر دور داشته باشد که پیروی از این استاد، در چارچوب شریعت است و فراتر از قانون شریعت، اجازه دنبال‌هروی از وی را نخواهد داشت.

بنابراین نباید در مقابل هر کسی که متاعی عرضه می‌کند و بضاعتی ارائه می‌دهد و کشف و شهودی ادعا می‌نماید سر تسلیم فرود آورد. بلی در جایی که تحقیق و تدقیق در حال استاد و شیخ متعذر یا متعسر باشد باید توکل به خدا نموده و آنچه را که او بیان می‌کند و دستور می‌دهد با کتاب خدا و سنت رسول خدا و سیره ائمه طاهرین- صلوات الله و سلامه علیهم اجمعین- بسنجد اگر موافق بود عمل نماید و آلا ترتیب اثر ندهد. بدیهی است چون چنین سالکی با قدم توکل به خدا گام برمی‌دارد شیطان بر او سلطه نخواهد یافت: «إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ» - إِنَّمَا سُلْطَانُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَكَّلُونَهُ وَالَّذِينَ هُمْ بِمُشْرِكُونَ (نحل: ۱۰۰-۹۹) (تهرانی، ۱۴۱۹: ۱۳۸؛ جوادی آملی، ۱۳۹۱: ۷۲).

نکته مهم دیگری که در اندازه‌گیری میزان نیاز سالک به پیر باید مورد توجه قرار گیرد آن است که عارفان میان سالک مبتدی و تازه‌کار و سالکی که منازل را طی کرده و به مراحل پیشرفته سلوکی باریافته است تفاوت می‌گذارند. از مهم‌ترین تفاوت‌های این دو گروه، احتیاج و عدم احتیاج آن‌ها به پیر و مرشد است. کسی که تازه می‌خواهد قدم در وادی سیر سلوک گذارد مانند هر انسان خدا‌باور دیگری، می‌داند که ابتدا باید از گناهان گذشته خود توبه کند و دست از همه گناهان بشوید و هیچ واجبی را فروگذار نکند و به مستحبات و مکروهات نیز تا حد توان، ارج بنهد.

همه انسان‌ها با این مقدار از راه که البته پیمودن آن بسیار مشکل هم هست آشنایی کافی دارند. بنابراین ابتدای راه سلوک بسیار روشن بوده و بی‌نیاز از شیخ و مرشد است اما سالکی که در مراحل بالاتر سلوکی است نیاز دارد که دستورات پیشرفته سلوکی را از استاد حائز شرایط دریافت دارد.^{۱۸} و در چنین شرایطی، از رحمت و لطف حق متعال بعید است که خداوند او را به پیر مرشد کامل هدایت نسازد (مصباح یزدی، ۱۳۸۶: ۳۴۴). حاصل آنکه به گفته عارفان باید فرق گذاشت میان سالک مبتدی و سالک در مراحل بالاتر. سیر و سلوک در مراحل نخستین خود به‌هیچ‌وجه متوقف بر داشتن استاد و مرشد نیست هرچند ضرورت دارد که سالک در مراحل بالاتر، از راهنمایی استاد خُبره بهره‌مند گردد.

به این ترتیب ملاک و معیار مهم دیگری نیز برای اندازه‌گیری میزان ضرورت شیخ و مرشد برای سالک به‌دست آمد و آن اینکه مراحل ابتدایی سلوک متوقف بر داشتن استاد نیست هرچند در مراحل نهایی آن وجود شیخ ضرورت دارد. با استفاده از این معیار، نگاهی دوباره به استدلال‌های ضرورت شیخ در سلوک می‌اندازیم. دلالت همه این استدلال‌ها بر ضرورت وجود شیخ در مراحل نهایی سلوک، روشن است، زیرا سالک در مراحل پیشرفته سلوک، راهی بس مشکل، پیچیده، ناشناخته، هولناک، پرخطر و انحراف‌برانگیز در پیش‌روی خود دارد. در چنین شرایطی آیات و روایات مذکور در بخش استدلال‌ها، دلالت می‌کنند بر اینکه سالک از پیر مرشد کمک بگیرد و طبق دلیل سوم، عقل حکم به رجوع به کارشناس فن یعنی شیخ مرشد می‌کند تا هم بنابر دلیل چهارم سریع‌تر این مسیر را ببیماید و هم بنابر دلیل پنجم از خطر انحرافات احتمالی درامان باشد و هم بنابر دلیل ششم از تلقی ذکر حقیقی ازسوی استاد روشن‌ضمیر بهره‌مند گردد. اما راهی که در پیش‌روی سالک مبتدی قرار دارد به‌هیچ‌وجه این حساسیت‌ها، پیچیدگی‌ها و خطرات را ندارد پس او نیازی به پیر و مرشد ندارد اگرچه وجود شیخ حائز شرایط برای چنین سالکی نیز مغتنم خواهد بود ولی نمی‌توان گفت سلوک او متوقف بر وجود شیخ است.

نتیجه:

عارفان با ارائه استدلال‌های گوناگون بر ضرورت وجود شیخ مرشد برای سالک تأکید کرده‌اند. اما نباید از این نکته غفلت کرد که اهل معرفت، استاد سلوک را به استاد خاص و استاد عام تقسیم

کرده‌اند. همچنین آن‌ها در مبحث ضرورت وجود استاد، میان سالک مبتدی و سالک پیشرفته تفاوت‌هایی قائل‌اند.

پس از بررسی دقیق کلمات اهل معرفت تبیین شد که پیروی از استاد خاص یعنی امام معصوم در همه مراحل سیر و سلوک و برای همه سالکان امری کاملاً ضروری است. و اما در مورد استاد عام، دیدگاه‌های مختلف اهل معرفت درباره استاد سلوک و ضرورت وجود آن برای سالک، فراز و فرودهایی دارد اما هیچ‌یک از عارفان، منکر محاسن بسیار بهره‌بردن از یک مرشد خودساخته، حتی برای سالک مبتدی نیستند. اما باید توجه داشت که در نگاه اهل معرفت، وجود شیخ و مرشد در مراحل نخستین سلوک، ضروری نیست. البته پیمودن مراحل پیشرفته و نهایی سیر و سلوک متوقف بر بهره‌مندی از دستگیری شیخ و استاد حائز شرایط است و صد البته پیروی از استاد خاص، به دلیل عصمتی که دارد، بی قید و شرط است اما دنباله‌روی از استاد عام در چارچوب شرع بوده و خارج از آن باطل است.

پی‌نوشت‌ها:

۱. «و قد أجمع أرباب الحقيقة من أهل التصوف على أن من لا شيخ له فلا دين له» (همدانی، ۱۹۶۲: ۱۰).
۲. «أجمع أهل الطريق على وجوب اتخاذ الإنسان له شيخا يرشده إلى زوال تلك الصفات التي تمنعه من دخول حضرة الله تعالى بقلبه» (شعرانی، ۱۴۲۶: ۹-۱۰).
۳. این جمله بایزید را قشیری نیز نقل کرده است (قشیری، ۱۳۷۴: ۵۴۲).
۴. سمعت الأستاذ أبا علي الدقاق يقول: الشجرة إذا نبتت بنفسها من غير غارس فإنها تورق، و لكن لا تثمر؛ كذلك المريد إذا لم يكن له أستاذ يأخذ منه طريقة نفسا نفسا فهو عابد هواه، لا يجد نفاذا (قشیری، ۱۳۷۴: ۵۴۲).
۵. کاشانی نیز تعریفی شبیه به تعریف فوق دارد (کاشانی، ۱۴۲۶: ۳۸).
۶. برای تحقیق بیشتر پیرامون تعریف شیخ (رک، تهانوی، ۱۹۹۶، ج: ۱، ۱۰۵۰-۱۰۵۹).
۷. این حدیث در جوامع روایی این گونه نقل شده است: «الشيخُ في أهلِهِ كَالنَّبِيِّ في أُمَّتِهِ» (رک نوری، ۱۴۰۸، ج: ۸، ۳).

۸. ابن میثم بحرانی نیز در تفسیر این حدیث امیرالمؤمنین علیه السلام با تکیه بر سخن امام، بر ضرورت اقتدای سالک به مرشدی آگاه، تأکید کرده و این حدیث و امثال آن را حجتی روشن بر وجوب و ضرورت مراجعه سالک به استاد می‌داند (بحرانی، ۱۴۲۰: ج ۲، ۲۱۲).
۹. اشاره به تعدادی از این احادیث، در خلال دلایل روایی فوق الذکر گذشت. ایشان همچنین خطبه ۲۲۲ و حکمت ۱۴۷ نهج البلاغه را نیز در همین راستا نقل کرده‌اند (تهرانی، ۱۴۱۵: ۱۲۴-۱۲۶) که به جهت پرهیز از تطویل، از ذکر متن آن‌ها در اینجا صرف نظر کردیم.
۱۰. اشاره به این مطلب، در حدیث پیش گفته از امام صادق علیه السلام نیز آمده است: «يَخْرُجُ أَحَدُكُمْ فَرَأْسُخَ فَيَطْلُبُ لِنَفْسِهِ دَلِيلًا وَ أَنْتَ بِطَرُقِ السَّمَاءِ أَجْهَلُ مِنْكَ بِطَرُقِ الْأَرْضِ فَاطْلُبْ لِنَفْسِكَ دَلِيلًا».
۱۱. داستان تعجب منصور حلاج از سردرگمی و حیرانی سی‌ساله ابراهیم خواص در منزل توکل، در السنه و آثار عارفان مشهور است. برای نمونه (رک، ابن ترکه، ۱۳۶۰: ۲۵۹ و نجم رازی دایه، ۱۳۷۹: ۱۰۴).
۱۲. تشابه بیش از حد این کلام نجم‌الدین دایه با سخن سعدالدین حمویی، شاید به این خاطر است که هر دو مرید نجم‌الدین کبری بوده‌اند و شاید این سخن را از او به یادگار داشته‌اند.
۱۳. عزیزالدین نسفی در همین راستا می‌نویسد: «اگر سالکی یک روز، بلکه یک لحظه به صحبت دانایی رسد، و مستعد و شایسته صحبت دانا باشد بهتر از آن بود که صدسال، بلکه هزارسال به ریاضات و مجاهدات مشغول باشد، «وَ إِنْ يَوْمًا عِنْدَ رَبِّكَ كَأَلْفِ سَنَةٍ مِمَّا تَعُدُّونَ» (نسفی، ۱۳۸۶: ۷۸-۷۹؛ همدانی، ۱۳۸۷: ج ۱: ۳۵۰).
۱۴. علامه مجلسی به همین جهت از استدلال نظر دارد آنجاکه می‌نویسد: «نمی‌داند که هزار مرتبه طعام پختن را دیده است و اگر خواهد که طعام پزد مصالح را ضایع خواهد کرد، و می‌بیند که اگر خود با نهایت شعور خواهد که سواد روشن کند بی ملای مکتبی محال عادی است و اگر سواد داشته باشد و پیش خود خواهد که صرف میر که فارسی است یاد گیرد عمری صرف می‌باید کرد تا یاد گیرد یا نگیرد، و اگر استاد دانائی داشته باشد یک شب همه را یاد می‌تواند گرفت» (مجلسی، ۱۴۱۴: ج ۷، ۸۳).
۱۵. در این بخش نیز کلام نجم‌الدین دایه با سخن سعدالدین حمویی، تشابه فراوانی دارد و شاید هر دو این سخن را از مراد خود، نجم‌الدین کبری اخذ کرده باشند.
۱۶. برای نمونه، نگاه کنید به تقسیماتی که برای مشایخ، در کتاب طرائق الحقائق (شیرازی، بی‌تا، ج ۲: ۳۰۴) مطرح شده است.

۱۷. مثلاً برخی از احادیث که به آن‌ها تمسک شده بود صراحت در ضرورت وجود امام معصوم داشته و چندان دلالتی بر ما نحن فیه ندارند، مثل حدیث: «من مات بغير إمام مات ميتة جاهلیة».
۱۸. به همین خاطر است که حضرت آیت الله بهجت میان سالک مبتدی و پیشرفته تفاوت می گذاشتند و غالباً علاقه‌مندان به سیر و سلوک را ابتدا سفارش به عمل کردن به آنچه که می‌دانند می‌کردند. به باور ایشان مشکل از نبود علم نیست بلکه مشکل از نبود عمل است. به این سخن ایشان توجه کنید: «گاهی به مطالب و دستورات روشن و آسان شرعی‌ای که می‌دانیم عمل نمی‌کنیم و آن‌گاه نزد اساتید معرفت و اخلاق و شریعت می‌رویم و تقاضای ذکری سنگین‌تر و مطالبی بالاتر از آنچه لازم داریم می‌کنیم. در سطح کلاس اول هستیم و تکلیف کلاس هفتم را می‌خواهیم. این علامت آن است که نمی‌خواهیم از راه صحیح، بالا برویم و به کمالات و درجات عالی برسیم.» (محمدری شهری، ۱۳۸۹: ۷۶).

کتاب‌نامه:

- ابن ترکه، صائن الدین علی. (۱۳۶۰)، تمهید القواعد، تهران: وزارت فرهنگ و آموزش عالی.
- ابن شعبه حرانی، حسن بن علی. (۱۴۰۴ق)، تحف العقول عن آل الرسول (صلی الله علیه و آله)، چاپ دوم، قم: جامعه مدرسین.
- ابن عربی، محیی الدین. (۱۳۶۷)، مجموعه رسائل ابن عربی (مجلدان)، بیروت: دار احیاء التراث العربی.
- _____ (بی‌تا)، الفتوحات المکیة (اربع مجلدات)، بیروت: دار الصادر.
- اربلی، علی بن عیسی. (۱۳۸۱)، کشف الغمة فی معرفة الأئمة (ط. القدیمة)، تبریز: بنی‌هاشمی.
- بحر العلوم، (۱۴۱۵ق)، رساله سیر و سلوک (تحفة الملوک فی السیر و السلوک)، چاپ چهارم، مشهد: علامه طباطبائی.
- بحرانی، میثم بن علی بن میثم. (۱۴۲۰ق)، شرح نهج البلاغه، بیروت: منشورات دار الثقلین.
- بقلی شیرازی، روزبهان. (۱۴۲۸ق)، تقسیم الخواطر، قاهره: دار الآفاق العربیة.

- تهانوی، محمدعلی. (۱۹۹۶م) *کشاف اصطلاحات الفنون و العلوم*، بیروت: مکتبه لبنان ناشرون.
- تهرانی، سید محمدحسین. (۱۴۱۵ق)، *تعلیقہ بر رسالہ سیر و سلوک (تحفۃ الملوک فی السیر و السلوک)* چاپ چهارم، مشهد: علامه طباطبائی.
- _____ . (۱۴۱۹ق)، *لب اللباب در سیر و سلوک*، چاپ نهم، مشهد: علامه طباطبائی.
- _____ . (۱۴۲۶ق)، *الله شناسی*، چاپ چهارم، مشهد: علامه طباطبائی.
- _____ . (۱۴۲۷)، *آیت نور*، مشهد: علامه طباطبائی.
- _____ . (۱۴۲۹)، *روح مجرد*، چاپ نهم، مشهد: علامه طباطبائی.
- جوادی آملی، عبدالله. (۱۳۹۱)، *عمل عرفانی*، به کوشش محمود قلی‌پور، قم: اسراء.
- حافظ شیرازی، خواجه شمس‌الدین محمد. (۱۳۸۵)، *دیوان حافظ*، چاپ چهارم، تهران: زوار.
- حسن‌زاده آملی، حسن. (۱۳۷۹)، *خیر الاثر در رد جبر و قدر و دو رساله دیگر*، چاپ چهارم، قم: دفتر تبلیغات.
- حقی بروسوی، اسماعیل. (بی‌تا)، *تفسیر روح البیان*، بیروت: دار الفکر.
- حمویه جوینی، سعدالدین. (۱۳۸۳)، *مقاصد السالکین (در «این برگ‌های پیر»)*، چاپ دوم، تهران: نی.
- [امام] خمینی، روح‌الله. (۱۳۸۷الف)، *جهاد اکبر یا مبارزه با نفس* (تقریر بیانات امام خمینی (س))، چاپ: هیجدهم، تهران: مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (س).
- _____ . (۱۳۸۷ب)، *شرح حدیث جنود عقل و جهل (طبع جدید)*، چاپ دوازدهم، تهران: مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی (س).
- سهروردی، شهاب‌الدین ابوحفص. (۱۴۲۷ق) *عوارف المعارف*، قاهره: مکتبه الثقافۃ الدینیة.
- شریف الرضی، محمدبن حسین. (۱۴۱۴ق)، *نهج البلاغه (للصبحی صالح)*، قم: هجرت.

- شعرانی، عبدالوهاب. (۱۴۲۶ق)، *لواقح الأنوار القدسیة فی بیان العهود المحمدیة*، چاپ: دوم، بیروت: دار الکتب العلمیة.
- شیروانی، علی. (۱۳۸۵)، *برنامه سلوک در نامه های سالکان*، قم: دارالفکر.
- شیرازی، محمد معصوم. (بی تا)، *طرائق الحقائق*، تهران: سنائی.
- صدر المتألهین. (۱۳۸۱)، *کسر أصنام الجاهلیة*، تهران: بنیاد حکمت صدرا.
- _____ . (بی تا) *ایقاظ النائمین*، تهران: انجمن اسلامی حکمت و فلسفه ایران.
- طباطبایی، محمدحسین. (بی تا)، *شیعه: مصاحبات علامه طباطبائی با هانری کربن (شاهجوئی)*، چاپ چهارم.
- غزالی، ابوحامد محمد. (بی تا)، *إحياء علوم الدین*، بیروت: دار الکتب العربی.
- فرغانی، سعیدالدین. (۱۴۲۸ق)، *منتهی المدارک فی شرح تائیة ابن فارص*، بیروت: دار الکتب العلمیة.
- فیض کاشانی، ملا محسن. (۱۴۱۷ق)، *المحجة البيضاء فی تهذیب الاحیاء*، چاپ چهارم، قم: انتشارات اسلامی جامعه مدرسین.
- قرآن کریم.
- قشیری، ابوالقاسم عبدالکریم. (۱۳۷۴) *الرسالة القشیریة*، قم: بیدار.
- کاشانی، عبدالرزاق. (۱۴۲۶ق) *اصطلاحات الصوفیة*، بیروت: دار الکتب العلمیة.
- _____ (۱۴۲۶ق)، *لطائف الأعلام فی إشارات أهل الإلهام*، قاهره: مكتبة الثقافة الدینیة.
- کلینی، محمدبن یعقوب. (۱۴۰۷)، *الکافی (ط. الإسلامیة)*، چاپ چهارم، تهران، دار الکتب الإسلامیة.
- مجلسی، محمد تقی. (۱۴۱۴)، *لوامع صاحبقرانی*، چاپ: دوم، قم: مؤسسه اسماعیلیان.
- محمدی ری شهری، محمد. (۱۳۸۹)، *زمرنم عرفان*، قم: دارالحديث.
- مصباح یزدی، محمدتقی. (۱۳۸۵)، *پیام مولا از بستر شهادت*، به کوشش محمد مهدی نادری قمی، قم: مؤسسه آموزشی پژوهشی امام خمینی.

- _____ . (۱۳۸۶) در جستجوی عرفان اسلامی، به کوشش محمدمهدی نادری قمی، قم: مؤسسه آموزشی پژوهشی امام خمینی.
- _____ . (۱۳۸۹) به سوی او (در مجموعه مشکات)، به کوشش محمدمهدی نادری قمی، چاپ: سوم، قم، انتشارات مؤسسه آموزشی پژوهشی امام خمینی.
- مولوی، جلال‌الدین محمد. (۱۳۷۵)، مثنوی معنوی، چاپ: سوم، تهران: پژوهش.
- رضایی تهرانی، علی. (۱۳۹۲)، سیر و سلوک، قم: مؤسسه امام خمینی.
- نجم رازی دایه، نجم‌الدین. (۱۳۷۹) مرصاد العباد، چاپ: هشتم، تهران: علمی فرهنگی.
- نراقی، محمدمهدی. (بی‌تا)، جامع السعادات، چاپ: چهارم، بیروت: مؤسسه الأعلمی للمطبوعات.
- نراقی، ملا احمد. (۱۳۸۷)، خزائن، قم: قیام.
- نسفی، عزیزالدین. (۱۳۵۲)، مقصد اقصی، تهران: گنجینه.
- _____ . (۱۳۸۶)، الإنسان الكامل (نسفی)، چاپ: هشتم، تهران: طهوری.
- نوری، حسین بن محمدتقی. (۱۴۰۸)، مستدرک الوسائل و مستنبط المسائل، قم: مؤسسه آل‌البیت (علیهم‌السلام).
- همدانی، عبدالصمد. (۱۳۸۷)، بحر المعارف، تهران: حکمت.
- همدانی، عین‌القضات. (۱۹۶۲)، شکوی الغریب عن الأوطان إلى علماء البلدان، پاریس: دار بیلون.